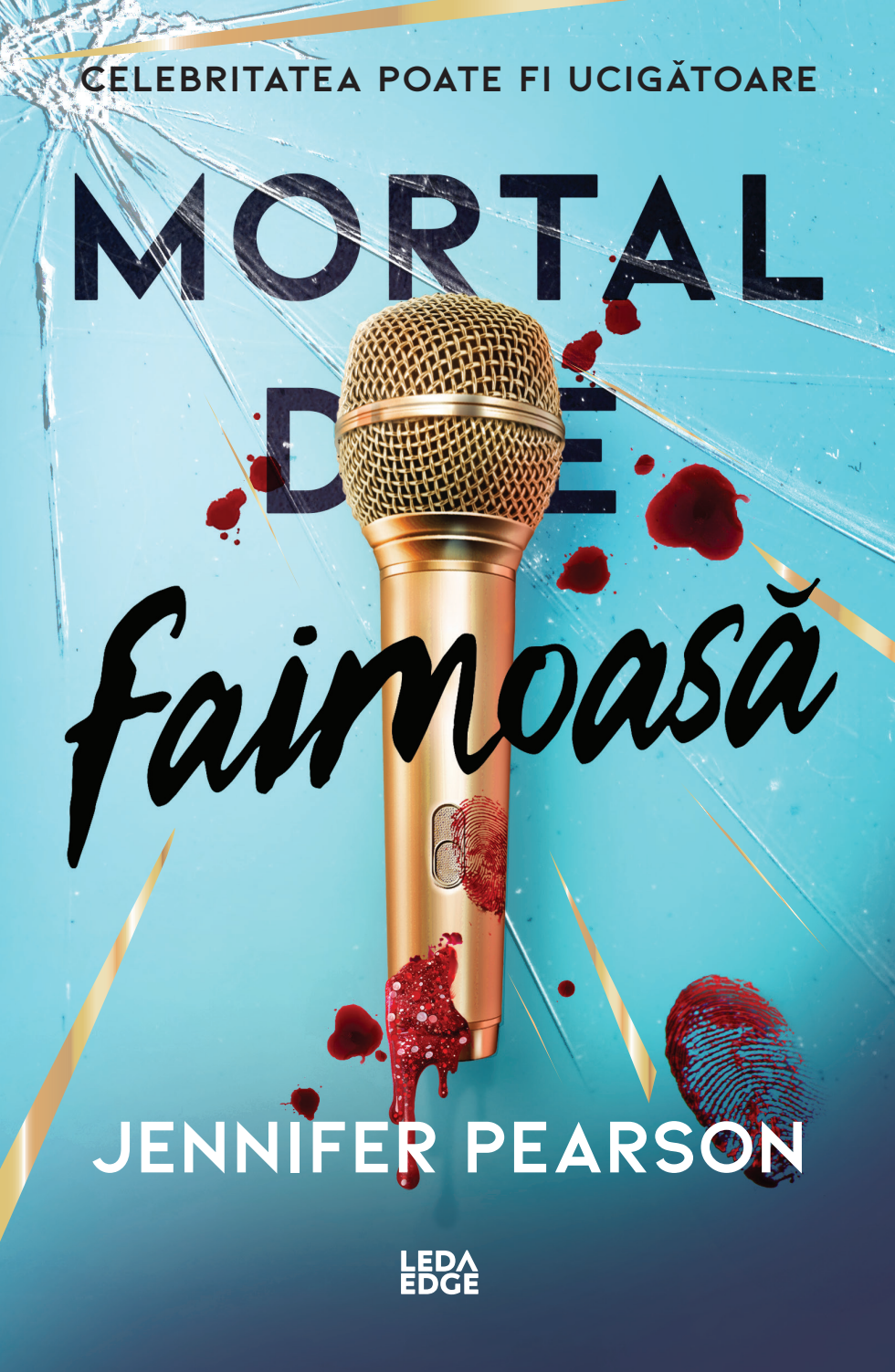
CELEBRITATEA POATE FI UCIGĂTOARE

MORTAL DE FAIMOASĂ

JENNIFER PEARSON

LEDA EDGE

JENNIFER PEARSON

MORTAL DE *faimoasă*

Traducere din limba engleză de
OANA CELIA GHEORGHIU

LEDA
EDGE

Unu

Stevie Baker s-a oprit în parcarea stadionului de fotbal al liceului și a privit în sus, spre sora sa. La toți cei șase metri ai ei. Trecuse mai mult de un an de când nu o mai văzuse pe Blair, iar acum iat-o, înălțându-se deasupra ei! Un gigant frumos, din carton.

Panoul publicitar al „fenomenului muzical" internațional cu plete blonde, tânăra câștigătoare a unui disc de platină și a unui premiu Grammy, putea fi probabil văzut chiar și din capătul celălalt al orașului. Blair, cel mai faimos produs din Honeyville de la… ei bine, de la miere[1] încoace, era îmbrăcată în uniforma fanfarei liceului Honeyville, dar într-o versiune mult mai frapantă, cu cizme până la coapse și o pălărie în stil militar, incrustată cu ștrasuri. Cuvintele *Homecoming Tour*[2] erau luminate în jurul ei. Avea gura roșie și strălucitoare deschisă, cu limba roz ieșită în afară.

Tot conceptul îi era *extrem* de caracteristic. Tatăl lui Stevie, Frank Baker, a apucat-o de umăr și a scuturat-o cu putere.

— E ceva impresionant, nu-i așa, Ursuleț?

De acord, chiar era *ceva*!

Cu cinci ani în urmă, chiar înainte să împlinească șaisprezece ani, Blair își luase chitara, pășise pe scena emisiunii *America's*

---

[1] Joc de cuvinte pe baza numelui orașului, care se traduce literal „Orașul mierii" (n. tr.).

[2] „Turneul de revenire" (n. tr.).

Next Icon și fusese practic catapultată din obscuritatea cunoscută sub numele de Honeyville în atenția publicului din toată țara. Faptul că debutul turneului de revenire avea loc chiar în orașul său natal reprezenta, evident, o găselniță publicitară, considera Stevie, dar una bună. Blair urma să împlinească douăzeci și unu de ani, devenea adultă, iar acest concert era petrecerea ei aniversară. Întinsă pe trei zile, de pe 1 până pe 3 iunie.

Toată lumea era invitată; trebuia doar să aibă bilet.

Frank a strâns-o ușor pe Stevie de umăr.

— Miei i-ar fi plăcut la nebunie treaba asta.

Stevie și-a stăpânit un val brusc de emoție.

— Chiar i-ar fi plăcut.

Exact în acel moment, Marnie Baker s-a îndreptat hotărâtă spre ei și și-a ridicat sus mâinile cu manichiura îngrijită.

— Mereu cu limba pe afară! De ce nu poate pur și simplu să zâmbească? Blair are un zâmbet încântător. Cine vrea să-i vadă *limba*?

— Limba e *particularitatea* ei, mamă, a răspuns Stevie.

Era un punct de vedere care stătea în picioare totuși. Stevie nu era fană a ideii de a-i vedea limba surorii sale. Mai ales acum, când aceasta se înălța deasupra tuturor, mai mare decât o saltea de piscină.

Un grup de fete din primul an a trecut zgomotos pe lângă ei, țipând în timp ce alergau ca să îngroașe coada de fani în continuă creștere care așteptau să treacă prin turnichetele stadionului. Toate purtau variante ale aceleiași ținute – fuste cu paiete, cizme de cowboy, brațele acoperite cu brățări ale prieteniei și sclipici. O grămadă de sclipici. Cineva dintre cei ce stăteau la coadă a adus o boxă și, după țipete de încântare, toți au început să fredoneze cel mai mare hit al lui Blair, „Broken Roots and Burnt Bridges".

Ochii lui Frank s-au făcut mari de îngrijorare. Marnie nu era fană a acestui hit. De fapt, ascultarea și chiar menționarea lui

fuseseră interzise în casa familiei Baker, deoarece era vorba despre o mamă beţivă şi despotică. Adevărat, lui Marnie îi plăceau câte un pahar de vin sau o margarita din când în când, dar nu era alcoolică. Cel puţin nu una care să ţipe la pisici de pe verandă, aşa cum insinua cântecul. Blair insistase că femeia din cântec e un personaj fictiv, dar Marnie tot se simţea jignită. Lui Stevie îi plăcea să pună piesa şi să dea boxele la volum maxim ori de câte ori ea şi Marnie se certau. Ceea ce, în ultima vreme, se întâmpla des.

Marnie şi-a deschis pudriera şi şi-a aranjat părul cu un pieptăn.

— Frank, unde e intrarea VIP? Apoi, înainte ca el să apuce să-i răspundă, a continuat: Frank, ar fi trebuit s-o laşi pe Blair să ne trimită o maşină. De ce n-ai lăsat-o să ne trimită o maşină? Apoi: Taiorul ăsta cu pantaloni arată bine? Ar fi trebuit să-l port pe cel albastru? Ar fi trebuit să-l port pe cel albastru! De ce nu mi-ai spus să-l port pe cel albastru?

Frank era nesigur la care dintre întrebări să încerce să răspundă mai întâi, dar a fost salvat de un strigăt:

— Domnul şi doamna Baker?

Era Hilton Moore, unul dintre cei mai renumiţi reporteri de showbiz de la Hollywood.

Stevie l-a recunoscut imediat: păr închis la culoare, până la umeri, ondulat; costum strâmt; maxilar puternic. Obiectiv vorbind, era chipeş, deşi era mai în vârstă, a cugetat Stevie. Avea probabil în jur de patruzeci de ani. Hilton se îndrepta cu paşi mari spre ei, afişând un zâmbet larg, de un megawatt, şi cu microfonul în mână, fiind urmat de un cameraman care se chinuia să ţină pasul. Stevie a scos un oftat involuntar. Hilton era un nemernic! El fusese cel care scrisese articolul acela de rahat despre Hal.

Marnie s-a forţat să afişeze un zâmbet larg şi a murmurat:

— Să fim fermecători, oameni buni! Nu-i arătaţi *altceva* decât imaginea de Familie Fericită!

Stevie s-a uitat la ea cu scepticism.

— Zâmbiți și gata! a șoptit Marnie, plimbându-și apoi privirea de la Stevie la Frank. Nu v-am spus că vor fi camere de filmat? V-am zis amândurora să vă îmbrăcați elegant. De ce nu mă ascultați niciodată?

Tatăl lui Stevie și-a netezit partea din față a cămășii.

— Dar nouă ne plac hainele în carouri.

Frank i-a făcut cu ochiul lui Stevie.

— Suntem asortați.

Stevie a schițat un zâmbet în direcția tatălui ei. Era adevărat că și ea purta carouri. Ar fi evitat să se asorteze, dar venise direct de la sală și asta era tot ce avea la ea.

— Domnule Moore! a strigat Marnie.

Stevie a rămas în urmă, ascunzându-se în spatele tatălui ei, ca să nu fie nevoită să vorbească cu jurnalistul.

— Doamnă Baker, arătați absolut strălucitor! a spus Hilton, aplecându-se să mimeze două sărutări în aer, de o parte și de alta a obrajilor lui Marnie. Acest galben vi se potrivește de minune!

— E Pantone 12, galben canar strălucitor, a șoptit Stevie.

Frank a chicotit și apoi a tușit ca să-și mascheze reacția.

— O, tu! a spus Marnie, lovindu-l jucăuș pe Hilton în braț. Cum ți se pare Carolina de Sud?

— Absolut încântătoare, tot orașul miroase a aluat prăjit și a apă de lac! Aseară, la hotel, am mâncat cei mai buni creveți cu mămăligă pe care i-am gustat vreodată, a spus Hilton, apoi i-a întins mâna lui Frank. Domnule Baker!

Frank i-a strâns mâna, deși era clar că nu voia să o facă.

— Și pot să spun că și dumneavoastră arătați absolut strălucitor!

Era rândul lui Stevie să chicotească.

„Strălucitor” nu era cuvântul pe care l-ar fi ales ea pentru a-și descrie tatăl. El era mai degrabă… de încredere. Robust. Sută la sută genul de tată, poate.

Frank a părut ușor consternat.

— Strălucitor?

— E din cauza carourilor, i-a șoptit Stevie.

— Păi, în afară de ochi, a spus Hilton, înclinându-și capul într-o parte. E cumva vânăt, domnule Baker? Ce-ați mai *făcut*?

— Frank dă o mână de ajutor la Centrul Comunitar Aaron Taylor, a adăugat Marnie în grabă, îngrijorată, în mod evident, că Hilton le-ar putea sugera cititorilor săi că tatăl lui Blair Baker e un soi de bătăuș.

— Aaron Taylor… De ce-mi sună cunoscut numele ăsta? a întrebat Hilton.

Stevie i-a aruncat tatălui ei o privire îngrijorată. Era un subiect sensibil, pentru că el fusese unul dintre primii polițiști sosiți la fața locului.

Marnie și-a dus mâna la inimă.

— E bietul băiat care a fost omorât de Ziua Independenței acum patru ani. După ce s-a pensionat, Frank a vrut să dea ceva înapoi comunității, așa că a început să facă voluntariat la centru.

— Și cineva de la centru e responsabil pentru ochiul vânăt? a întrebat Hilton.

Frank a fluturat din mână ca să arate că nu contează.

— N-a fost nimic important. Am despărțit doi băieți care se înghionteau. Câteodată, unii dintre ei sunt mai înflăcărați.

Hilton a zâmbit.

— O, sunt sigur că sunt! Dar eu nu mă aflu aici ca să vorbesc despre adolescenți cu probleme…

— De fapt, cred că sunt niște adolescenți obișnuiți, a intervenit Stevie.

Hilton s-a întors să se uite la ea.

Minunat! Acum era posibil să fie nevoită să vorbească cu el. Ar fi trebuit să-și țină gura!

— Ah! Nu te-am văzut.

Hilton și-a dus mâna la piept, cu o expresie sinceră de surprindere. Sigur, era mică de statură, mai ales în comparație cu Blair. Dar nu era *invizibilă*.

— *Tu* cine ești? a întrebat-o, întinzând microfonul în direcția ei.

Avea optsprezece ani, iar el îi vorbea de parcă ar fi fost o fetiță de grădiniță.

Privirea i s-a mutat de la microfon la Hilton.

— *Cred* că sunt Stevie.

Vocea i-a sunat intenționat vesel, în contrast cu expresia încruntată.

— Sora! a exclamat Hilton, ridicându-și brațele în aer. Desigur!

— Da, sora.

Nu o persoană de sine stătătoare sau ceva de genul ăsta.

— Nu te-am recunoscut!

Hilton a dat din cap râzând.

— E extraordinar cât de diferit arăți față de Blair!

Stevie auzea asta des. Blair avea 1,78 m, era slabă și blondă. Stevie avea 1,60 m, era construită ca o gimnastă și avea părul închis la culoare.

Dar aveau aceiași ochi de un albastru strălucitor.

— Voi trei sunteți probabil foarte entuziasmați să o vedeți pe Blair dând startul noului ei turneu în seara asta. Și chiar la fosta ei școală, în orașul natal.

Marnie a dat din cap cu entuziasm, cu prea mult entuziasm, s-a gândit Stevie.

— Suntem extrem, *extrem d*e entuziasmați, la fel ca toată lumea din Honeyville. De luni bune, concertul e principalul subiect de discuție în oraș. Suntem foarte mândri de ea!

„Mândră" nu era unul dintre numeroasele lucruri pe care Marnie le avusese de spus pentru a descrie ce simțea față de fiica sa ultima oară când Blair îi onorase cu prezența. Obositoare, pretențioasă, haotică… Vizitele lui Blair erau mereu prilej de

lacrimi, crize de nervi și dispute în familie. Era adevărat ceea ce se spune: faima chiar schimbă o persoană. Faima însă nu doar că o schimbase pe Blair, ci pur și simplu le-o răpise.

Prin urmare, da, Marnie avea dreptate: erau mândri de Blair. Dar mândria lor era amestecată cu tristețe.

— E minunat să o vedem din nou pe scenă după *altă* pauză!

În mod iritant, Hilton pusese accentul pe cuvântul „altă". Cu șase luni în urmă, Blair se „internase într-o clinică". Versiunea oficială, pe care Marnie încercase cu disperare să o creadă, era că se ducea la un centru de wellness pentru odihnă și relaxare, dar zvonul era că se afla din nou la reabilitare.

Hilton și-a coborât glasul.

— O perioadă dificilă, îmi imaginez?

O privire plină de interes și îngrijorare i-a înlocuit zâmbetul lui Hilton.

— Relațiile cu familia au fost… dificile?

Ochii lui Stevie s-au mutat de la tatăl la mama ei. Cum aveau de gând să răspundă la această întrebare? Chiar a tresărit când Marnie a izbucnit într-un râs foarte sonor și forțat.

— Ce familie nu are mici neînțelegeri? Dar suntem bine. Foarte bine! Mai mult decât bine!

Nu era cea mai convingătoare interpretare.

— Mă bucur să aud asta!

Hilton, evident, nu credea nicio iotă.

— Deci Hal vine la concert?

S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să spună: „Pentru că eu nu-l văd pe nicăieri."

— Desigur!

Tonul lui Marnie a crescut cu o octavă. Și-a dres vocea, apoi a revenit la un ton mai jos.

— N-ar rata asta pentru nimic în lume!

Nu semăna cu ce îi spusese lui Stevie fratele vitreg.

— Îmi pare rău, Hilton… ar fi bine să plecăm, a spus Frank, punându-și mâna pe spatele lui Marnie, gata să o conducă afară.

Bunul și vechiul Frank! El era expertul în a o scoate pe mama lui Stevie din tot felul de situații. Frank împiedicase multe confruntări publice, inclusiv atunci când Marnie se certase cu consilierul școlar al lui Stevie pe culoarul cu produse de sezon din magazinul Target. Domnul Hassell habar n-avea cât de aproape fusese să fie lovit în cap cu un dovleac decorativ.

— Cred că o văd pe Bex Lyons, a continuat Frank. Ne întâlnim cu ea ca să ne conducă la locurile noastre.

— A, da! a spus Marnie, căutând cu privirea o cale de scăpare. E doamna Lyons. Doamnă Lyons!

Bex era asistenta managerului lui Blair. Cel puțin asta credea Stevie că este. Era posibil să fie și bodyguard. Era o femeie scundă și îndesată, cu pielea palidă, părul tuns scurt și o mină care spunea: „Nu te pune cu mine!" Acum îi urmărea din spatele ochelarilor de soare, cu fața complet nemișcată, neimpresionată de vederea unei femei într-un taior galben, cu pantaloni din voal, care striga la ea.

— Trebuie să plecăm!

Marnie a luat-o la pas, lăsându-i în urmă pe Hilton și microfonul lui.

— Hal *vine*, tată? a întrebat Stevie în timp ce porneau după ea.

— Nu sunt sigur. Mi s-a părut că i-am văzut camioneta mai devreme, dar cred că a fost doar o amăgire, a răspuns Frank. Mama ta a încercat să-l convingă. I-a spus că e prea bătrân pentru un concert.

Stevie a făcut o mutră neîncrezătoare. Hal avea doar treizeci și trei de ani, așa că amândoi știau că nu acesta era motivul. Adevărul era că Hal n-o iertase niciodată pe Blair pentru povestea pe care aceasta o divulgase presei despre el cu câțiva ani în urmă.

— Annie s-ar putea să-l fi convins. A spus că, dacă Hal refuză, ea s-ar putea să vină totuși, a adăugat Frank.

Hal nu avea de gând să apară. Nu după dezastruoasa cină de bun-venit care ar fi trebuit să aibă loc cu o seară înainte. Când, în locul lui Blair, sosise un buchet uriaș de flori însoțit de un mesaj care spunea că ea trebuie să lucreze, Hal fusese mai mult decât enervat.

Annie încercase să-l calmeze, dar nici măcar influența ei de soție, de obicei extrem de eficientă, nu funcționase. Stevie îi înțelesese reacția. Hal venise, gata să pună lucrurile la punct cu Blair, și era rănit că ea nu se deranjase să apară.

Blair îi trimisese lui Stevie un mesaj, primul după patru luni, conform telefonului ei, încercând în mod evident să aplaneze conflictul:

Te rog, nu mă urî! Spune-le tuturor că îmi pare rău! Dar am de făcut ceva foarte, foarte important. Nu pot să explic, dar crede-mă, am un motiv.

Melodramatic, în stilul ei caracteristic, și probabil oricum o minciună. „Am un motiv foarte bun, dar nu-mi vine unul în minte acum, așa că acceptă această amestecătură de cuvinte drept scuză."

Stevie îi răspunsese scurt:

Sigur! Nicio problemă!

Nu văzuse rostul să intre în detalii.

— Domnule și doamnă Baker…

Bex și-a coborât ochelarii de soare cu un milimetru și s-a uitat la Stevie.

— Și sora?

Iarăși, cu o voce surprinsă, deși Bex o mai întâlnise pe Stevie de cel puțin două ori. Din câte se părea, se întâmplase cu ceva timp în urmă.

Muzica a început să se audă din interiorul stadionului: trupa de deschidere, Dime a Dozen. Un murmur de nerăbdare s-a auzit printre oamenii care stăteau în continuare la coadă să intre.

— Aveți ecusoanele? a lătrat Bex.

Stevie a tresărit.

Uau! Bex Lyons era cu adevărat fermecătoare.

Marnie a scotocit frenetic prin poșetă, înmânându-i lui Stevie un spray fixativ uriaș, o mână de chitanțe și un sendviș cu curcan învelit în folie de plastic, înainte de-a scoate în sfârșit cele trei ecusoane VIP, cu un triumfător „Ta-dam!"

Bex a rămas impasibilă.

— Dacă nu vă deranjează să le puneți, vă voi conduce prin controlul de securitate și vă voi arăta locurile.

Bex i-a condus chiar în fața cozilor, unde agentul de pază urmărea cu indiferență cum o fană excesiv de entuziastă a lui Blair Baker implora să fie lăsată în culise.

— Doamne! Fata aia e în costum de baie? a șoptit Marnie suficient de tare ca să o audă oricine pe o rază de zece metri.

Era o ținută pe cinste! Un costum de baie întreg violet, cu ciucuri pe piept și pe mâneci, și cizme argintii de cowboy.

Stevie o cunoștea – Colby Green –, cu părul ei blond vâlvoi și prea mult luciu de buze. Cu puțin peste doi ani în urmă, Colby se transferase de la liceul East Side la Honeyville la jumătatea primului ei an. Când Colby descoperise că era în același an cu sora lui Blair Baker, petrecuse un semestru întreg hărțuind-o. Stevie încercase din răsputeri să o evite, dar când Colby o abordase în timp ce se afla în cabina de toaletă, într-o pauză de prânz, decisese că se umpluse paharul. În mijlocul urinatului chiar nu era momentul potrivit pentru a discuta dacă Blair avea să facă un chat live cu Colby pe pagina ei de fanclub. Stevie îi spusese să dispară, altfel avea să facă așa încât accesul la toate concertele lui Blair să îi fie interzis pentru totdeauna. Colby o lăsase în pace după aceea.

Colby nu părea însă că ar fi pe cale să renunțe de data asta.

Franjurile costumului ei dansau nebunește în timp ce fata își flutura telefonul prin fața agentului de securitate.

— Sunt fanul ei numărul unu! Uite! Eu administrez chiar și pagina de fani Blairites! Eu…

— Nu-mi pasă nici dacă ai numele ei tatuat pe fund – nu intri în culise!

Stevie a încercat să nu pară prea mulțumită când a trecut pe lângă Colby. Dar asta a făcut-o să se simtă puțin importantă; poate că erau unele avantaje în a fi sora unui superstar.

Stevie și părinții ei i-au arătat permisele VIP unei femei îmbrăcate într-o vestă reflectorizantă, care le-a strigat:

— Numele!

— Doamna Marnie, cu „ie", Baker.

Mama lui Stevie a enunțat asta cu o voce sonoră și cu un aer de importanță de i-a făcut pe cei câțiva oameni din apropiere de la coadă să murmure între ei:

— Asta e mama lui Blair?

Tatăl lui Stevie s-a aplecat în față, și-a dres glasul și a spus:

— Frank Baker.

Femeia a tăiat numele lor de pe blocnotes, apoi s-a strâmbat când Stevie și-a spus numele.

— *Stevie Baker?* Ha!

A bătut cu pixul pe blocnotes.

— Aveți cumva un act de identitate?

— În mașină.

Stevie s-a înroșit. *Chiar* era pe punctul să fie întoarsă de la intrare la concertul propriei surori? Asta trebuia să fie karma, că prea se umflase în pene mai înainte.

Bex a intervenit:

— Janie, e vreo problemă? Acești oameni sunt familia lui Blair.

Janie a lăsat jos blocnotesul.

— Nu, nu e nicio problemă, doamna Lyons!

Bex i-a invitat cu un gest să intre.

— Dacă vreți să mă urmați…

Marnie a dat politicos din cap, cu o expresie care spunea „ai cam încurcat-o, Janie, nu-i așa?”

Stevie a auzit un strigăt din spate. Doamne! Colby și ciucurii ei erau din ce în ce mai agitați.

— Dar dacă mă pun în genunchi și vă implor? a întrebat Colby.

Marnie a clătinat din cap.

— Ce scenă!

— S-ar putea să-ți cumpăr și ție o chestie de-asta violet, Marnie, a spus Frank, dându-i, în joacă, o palmă peste fund.

La naiba! Stevie nu avea nevoie să audă așa ceva!

Marnie și-a dat ochii pe cap.

— Poartă-te frumos, Frank!

Bex i-a condus pe teren, iar Stevie a tras aer adânc în piept, încercând să se obișnuiască cu atmosfera. Tribunele erau aproape pline. Auzise că se vânduseră zece mii de bilete și, privind în jurul ei, cifra i se părea corectă.

Interiorul stadionului era de nerecunoscut. Echipa de producție a lui Blair Baker sosise în oraș chiar în momentul în care liceul Honeyville intra în vacanța de vară. În mai puțin de două săptămâni, muncitorii construiseră o scenă uriașă în zona de nord a terenului, chiar în fața centrului sportiv. Ridicaseră mai multe pasarele acoperite pentru a permite accesul la scenă.

Pe gazon se montase o pardoseală rezistentă, iar în tribune se adăugaseră rânduri suplimentare de scaune pentru a crește numărul de locuri.

Marnie se bucura din plin de viață. Dădea din cap, făcea cu mâna și striga când zărea pe cineva cunoscut pe locurile obișnuite și îi amintea lui Frank cine erau acele persoane.

Erau acolo și câțiva foști colegi de clasă ai lui Stevie. Concertul marca începutul festivităților de absolvire. A doua zi urmau să plece la Folly Beach pentru o săptămână la plajă. Fusese și ea

invitată, dar nu simțea că e corect să meargă. Nu absolvea și nu simțea că are dreptul să sărbătorească. Fusese cu ei la grădiniță, în generală și la liceu, dar, după ce se întâmplase cu Mia, notele ei avuseseră de suferit și trebuise să repete primul an de liceu. Se îndepărtase de ei din propria vină; știa asta. Totuși, își dorea ca lucrurile să fi fost altfel.

— Tot Honeyville-ul e animat în seara asta! a spus Frank în timp ce Stevie își urmărea colegii îndreptându-se spre tribuna de est.

Tata și-a pus mâna pe umărul ei.

— Ești bine, Ursuleț? Poți să mergi cu ei dacă vrei.

Stevie a schițat un zâmbet.

— Poftim, să-mi abandonez partenerul cu care mă asortez la carouri? a replicat ea, dându-i un ghiont ușor în braț.

A aruncat o privire spre ceilalți, apoi s-a uitat din nou la el și a zâmbit sincer de data asta când i-a văzut îngrijorarea din ochi.

— Sincer, mă simt bine aici!

Bex Lyons i-a condus în față, la treptele tribunei de lângă scenă. S-au strecurat pe rând spre locurile lor, Marnie nefiind conștientă de faptul că reușea să lovească pe toată lumea din rând cu poșeta în timp ce trecea. Locul era aproape plin; o mare de fani îmbrăcați în paiete ignorau în bună parte trupa din deschidere, care se lupta cu mult curaj să-și ducă la bun sfârșit numărul, în ciuda lipsei de interes. Mascotele concertului, îmbrăcate în urși de pluș uriași în uniformele de fotbal ale liceului Honeyville, băteau din labe, încercând să stârnească un pic de entuziasm.

— Locuri de vis! a exclamat Frank, frecându-și mâinile în timp ce ajungeau în mijlocul rândului.

— Cum era de așteptat, a spus Marnie, așezându-se pe scaun cu o ținută regală, în timp ce dădea din cap și le zâmbea unor oameni pe care nu-i cunoștea și care, evident, habar n-aveau cine era ea.

Stevie a privit scaunul gol de lângă ea, apoi a aruncat o privire către Bex. Oare avea să stea lângă ea pe tot parcursul concertului? Ar fi fost o experiență foarte plăcută…

— Locul e pentru Gunner Trip, a spus Bex.

O, slavă Domnului! Stai! Acel *Gunner Trip?*

— O să vină mai târziu, a spus Bex, uitându-se deja în altă parte. Îți dau numărul meu, în caz că ai nevoie să mă contactezi.

Stevie i-a dat telefonul lui Bex, iar ea a introdus numărul.

— Trebuie să mă duc în culise. Am multe de făcut. Bucurați-vă de spectacol! Ne depășim limitele cu acest turneu. O să vedeți o nouă Blair, matură.

Depășirea limitelor era ceva la care Blair era expertă. Să ducă oamenii la limită și apoi să-i împingă direct peste margine, în cazul lui Hal. Marnie a lovit-o ușor cu cotul pe Stevie și i-a șoptit cu ochii strălucind de entuziasm:

— *Gunner Trip*.

Stevie a încercat să pretindă că nu-i pasă.

Totuși, era oarecum emoționant faptul că el urma să fie acolo, stând chiar lângă ele.

Gunner Trip era fundaș la echipa Titans. Un erou național după participarea sa la *Dancing with the Stars*. Și, din câte se părea, iubitul lui Blair. „Din câte se părea", deoarece, conform regulilor lui Marnie Baker, statutul de iubit nu putea fi confirmat încă, întrucât nimeni din familie nu-l întâlnise vreodată. Deși părea că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

— Ai auzit asta, Frank? Gunner Trip! a strigat Marnie, ridicându-se în picioare, apoi lovind ușor genunchii lui Stevie.

— Stevie, schimbă locul cu mine!

Stevie abia reușise să se dea la o parte când Marnie s-a aruncat în locul ei.

— Gunner Trip! a spus Marnie din nou, mișcându-și umerii în sus și în jos și frecându-și mâinile una de alta.

Stevie nu-l întâlnise niciodată pe tipul ăla, dar deja îi era milă de el.

S-a așezat pe noul ei scaun și a aruncat o privire discretă în jur. Poate că mai erau și alte vedete în loja VIP. În sectorul de jos se afla un bărbat în vârstă, însoțit de cineva care probabil era fiica lui. Lui Stevie i s-a părut că îl recunoaște, un actor, poate? Abia când acesta s-a întors, și-a dat seama cine era: Kirk Tyler, managerul lui Blair. Stevie nu îl întâlnise niciodată în persoană, dar decisese că s-ar putea ca tipul să fie un pic cam nesimțit când Blair ratase petrecerea de treisprezece ani a Miei, deoarece Kirk o obligase să cânte într-un mall. Statutul său de nesimțit fusese pe deplin confirmat când Blair nu apăruse la niciuna dintre pomenirile Miei de anul trecut din cauza „angajamentelor de serviciu".

Privirea bărbatului s-a îndreptat spre Stevie, apoi către Frank și Marnie. A ridicat mâna în semn de salut. Marnie i-a răspuns cu un semn din mână. Frank a reușit să facă scurt din cap. Stevie s-a întors, întrebându-se dacă mai era cineva cunoscut. Cu două rânduri mai în spate, actorul Todd Richards stătea lângă supermodelul Asha Deacon. Ea își verifica telefonul, părând destul de posomorâtă. Probabil pentru că Stan, prezentatorul meteo local din Honeyville, stătea de cealaltă parte a ei și era evident extrem de entuziasmat și – Stevie și-a înclinat capul –, da, probabil puțin beat. Pe rândul din fața lui se aflau membrii trupei K-pop KP1 și Roddy Ripper, campionul de Ultimate Fighting, recent retras din activitate.

Era incredibil, într-adevăr, că toți făcuseră drumul până în micul și bătrânul Honeyville, cu o populație de cinci mii de locuitori.

Trupa de deschidere a părăsit scena, dar Gunner Trip tot nu apăruse. Marnie a încetat să mai ofteze de dezamăgire abia când luminile s-au stins, iar arena a fost cufundată în întuneric.

Apoi, pe uriașul ecran de pe scenă au apărut două fețe sub textul „În amintirea celor pe care i-am pierdut”.

Stevie a inspirat atât de repede, încât aproape că s-a înecat, iar o liniște grea s-a așternut peste tot stadionul.

Aaron Taylor și Mia.

Ce dracu’ era asta?

Aaron avea o figură serioasă și era îmbrăcat în jacheta cu însemnele liceului East Side.

Părul blond-închis îi era tuns scurt în părți, dar era lăsat ușor dezordonat în față. Avea fața aspră, aproape dură, iar ochii verzi și intenși scrutau mulțimea. Stevie nu-l cunoscuse niciodată, deși îi întâlnise de câteva ori pe părinții lui adoptivi, Marvin și Gloria Thompson, când mersese la centrul comunitar împreună cu tatăl ei. Aaron era un băiat arătos, dar în privirea lui se citea tristețea.

În contrast, zâmbetul Miei era luminos. Fotografia fusese făcută de Hal în timpul unei vacanțe a familiei Baker, în vara în care fata împlinise doisprezece ani. Chiar înainte de a o face, el spusese ceva siropos: „A sunat soarele și a spus că-l eclipsezi”, iar zâmbetul ei fusese larg și spontan. Purta o rochie albă și o brățară cu talismane. Avea părul blond nisipiu strâns într-o coadă de cal, iar tenul, de obicei palid, avea o strălucire bronzată. Era o fotografie de familie privată – una despre care Stevie știa că nu fusese făcută publică presei.

Vocea lui Blair a răsunat puternic din boxe:

— Honeyville a fost lovit de două tragedii. Astăzi, comunitatea noastră îi poartă pe Aaron și Mia în inimă.

Stevie s-a întors spre mama ei și i-a șoptit:

— Tu știai de asta?

Marnie, cu ochii plini de lacrimi, a dat din cap că nu.

Stevie s-a întors spre tatăl ei – și el părea tulburat.

— Sunt sigură că sora ta încearcă să facă un gest frumos…

„Frumos”? Exploata durerea orașului. Slavă Domnului că Hal nu venise!

Focurile de artificii au început să se înalțe în noapte, explodând zgomotos în nuanțe de galben și roșu – culorile liceului Honeyville. Mulțimea a izbucnit în strigăte uimite, iar apoi o voce a răsunat în tribune.

Dar Stevie nu putea să treacă peste ceea ce văzuse. Blair ar fi trebuit să-i avertizeze. Ar fi trebuit să-i întrebe.

Ultimul foc de artificii a explodat cu un bubuit dramatic. Stadionul a amuțit, anticiparea vibrând în aer.

— M-AM ÎNTORS, PANARAMELOR! a tunat vocea lui Blair peste mulțime.

— Sora ta, politicoasă ca întotdeauna, i-a spus Frank lui Stevie, încercând să detensioneze atmosfera.

Au răsunat țipete și urale. Toată lumea era în picioare. Fumul a umplut scena. Luminile au început să clipească. Apoi s-a auzit un acord de chitară electrică atât de puternic, încât lui Stevie i-a vibrat pieptul.

Au urmat și mai multe țipete, care acum se apropiau de isterie.

— HO-HO-HOMECOMING! s-a auzit din nou vocea lui Blair.

Luminile au început să clipească mai repede, iar prin fum s-a ridicat o platformă.

Pe platformă, întinsă, cu picioarele bronzate atârnând peste margine, se afla sora lui Stevie. Purta ținuta din panoul publicitar, cu excepția pălăriei, care zăcea lângă ea, iar luminile scenei se reflectau în strasuri. Stevie a încercat să-și alunge din minte chipul Miei – a încercat să se relaxeze și să se bucure de spectacol, pe măsură ce țipetele mulțimii se intensificau și platforma se ridica tot mai sus.

Inima a început să-i bată cu putere. Blair știa cu siguranță să-și facă intrarea.

— Sper că e legată de chestia aia, a spus Marnie, strâmbându-se. E foarte sus!

Chitara a răsunat din nou. Mulțimea a urlat, recunoscând melodia. Stevie a zâmbit. Blair începea cu „Broken Roots and Burnt Bridges". Marnie s-a încruntat lângă ea. Un grup de fani din zona celor ce stăteau în picioare s-au îmbrățișat și au început să sară în sus și-n jos, țipând. În mulțime erau fete care începuseră deja să plângă. Una a strigat:

— Te iubesc, Blair!

De parcă ar fi fost ușor să o iubești pe Blair!

Telefoanele erau sus, gata să imortalizeze prima melodie din turneul de revenire al lui Blair.

Chitara a răsunat din nou, integrându-se în melodie. Strigătele s-au potolit pentru ca Blair să înceapă primul vers.

— Patru albume și peste optzeci de cântece la activ, iar ea o alege tocmai pe asta, a murmurat Marnie.

— E preferata publicului, mamă, a spus Stevie.

— De ce n-a putut să cânte piesa despre prima ei iubire? Aia e minunată!

Un „șșt" sonor s-a auzit din spatele lor. Stevie s-a întors brusc și l-a văzut pe Todd Richards aruncându-i o privire furioasă.

Marnie s-a întors, a făcut cu mâna și a zâmbit, în timp ce murmura furioasă:

— Cine se crede, să-mi ceară să tac la concertul fiicei mele? Ce tupeu are omul ăsta!

S-a liniștit însă după aceea, pregătită pentru vocea lui Blair. Dar, când trupa a cântat strofa de deschidere, versurile au rămas necântate.

— Nu e asta partea în care începe să cânte? a spus Marnie.

— De obicei, a răspuns Stevie. Probabil face parte din introducere.

Chitara principală a început instrumentalul pentru a doua strofă, iar întreaga mulțime a părut să se aplece în față ca un singur

om, pregătită ca Blair să cânte versurile ca „o regină a propriului ei regat, cu o sticlă în mână”, dar, din nou, nu s-a auzit nimic.

— Crezi că nu-i funcționează microfonul? a întrebat Marnie, dându-i cu cotul lui Stevie. Du-te și spune-i cuiva că ai impresia că microfonul ei s-ar putea să fie defect!

— Sunt sigură că numeroasa ei echipă se va ocupa imediat de asta, dacă e cazul, mamă. E doar modul ei de-a amplifica așteptarea.

— Păi, aș vrea să n-o facă, a spus Marnie.

— Pare nemișcată acolo sus; crezi că e bine? a întrebat Frank.

— Sunt sigură că e bine. E doar Blair fiind Blair, exploatând momentul, a spus Stevie, dar i s-a părut că zărește o scurtă umbră de nedumerire pe fețele membrilor trupei înainte ca aceștia să reia introul.

Strofa a început pentru a treia oară, chitara sunând mai tare, mai insistent, de parcă chitarista ar fi început să se enerveze. Stevie nu o învinovățea. Marnie avea dreptate: Blair trebuia să înceteze să se mai joace și să cânte.

Dar, din nou, tăcere.

Murmure au răsunat prin arenă în timp ce trupa a revenit la intro pentru a patra oară.

Meteorologul Stan a fluturat butelcuța în aer și a urlat:

— Hai odată!

Marnie s-a întors și a răbufnit:

— Construiește atmosfera, prostule!

Stevie a înclinat din cap. Frank avea dreptate – Blair părea într-adevăr înfiorător de nemișcată acolo sus. Un sentiment de neliniște i s-a strecurat prin trup.

Ceva nu era în regulă. Ceva era greșit.

Întreaga arenă a părut să-și țină respirația când a venit momentul ca Blair să înceapă partea vocală.

Cu siguranță de data asta avea să cânte.

Abia când cineva a țipat, Stevie a observat sângele.

Doi

Sânge? Era sânge?

Stevie s-a aplecat peste balustradă. Sub scenă, o baltă de ceva întunecat și vâscos strălucea în lumina reflectoarelor. Nu putea să fie sânge. Era altceva, ceva ce se scursese. Ulei, poate? O picătură a căzut de sus, tulburând suprafața. Privirea lui Stevie s-a îndreptat spre sursă. Spre Blair.

Tatăl ei avea dreptate – *era* atât de nemișcată! De ce era atât de nemișcată?

Câteva strigăte și urale s-au ridicat din mulțime, de parcă oamenii ar fi încercat să o încurajeze pe Blair să cânte. Știau oare că totul făcea parte din spectacol? Mintea lui Stevie era tulburată; apoi s-a agățat de ceea ce spusese Bex despre Blair, ceva care depășea limitele. Era un spectacol. Totul era o punere în scenă. O alegere artistică – una sumbră după omagiul de mai devreme –, dar Blair urma să sară în picioare în orice clipă, renăscută în fața orașului natal sau vreo chestie creativă de genul ăsta. Stevie a clătinat din cap, ușurată, dar și supărată. Ăla nu era sânge; nu era sânge *adevărat*. Normal că nu era! Oricum era prea mult.

Blair doar se juca cu toată lumea… deși poate c-ar fi trebuit să-i spună și propriei trupe. Instrumentiștii nu păreau să aibă habar ce se întâmplă. Ei continuau să cânte, deși un critic ar fi spus că fără prea multă convingere. Stevie a înghițit în sec, iar neliniștea a crescut din nou. Cu siguranță dacă s-ar fi întâmplat ceva rău s-ar fi oprit? Cineva ar fi făcut ceva…

Bex Lyons a năvălit pe scenă, cu o mână la cască, strigând cuvinte pe care Stevie nu le putea auzi, iar cu cealaltă mână arătând către podium. Stevie a simțit un gol în stomac, simțind că i se face pielea de găină. Dacă… Nu! Putea fi totuși doar o parte din spectacol. Doar Blair care *tachinează* pe toată lumea.

Muzica s-a oprit și doar chitara bas a continuat încă puțin, notele sale joase răsunând prin mulțimea de fani nemișcați. La naiba! Ceva era în neregulă. Ceva era foarte în neregulă. Platforma a început să coboare, iar o echipă de paramedici a dat buzna pe scenă. Au urmat agenții de securitate, care au condus trupa afară. Un val de confuzie a cuprins arena. Și pe Stevie.

— Frank? a spus Marnie, cu ochii înspăimântați.

Stevie s-a uitat și ea la ei, căutând în ochii lui o asigurare. Frank era palid, cu maxilarul încordat.

— Tată?

Stevie și-a auzit disperarea din propria voce.

Frank și-a pus mâna pe umărul lui Stevie. A privit-o în ochi.

— Așteaptă aici! O să aflu ce naiba se întâmplă!

Vocea lui era fermă, autoritară, dar pupilele îi scânteiau de îngrijorare.

Stevie a dat din cap în tăcere în timp ce Frank se îndepărta de-a lungul rândului.

Revenise la atitudinea de polițist.

Platforma, cu corpul nemișcat al lui Blair așezat pe ea ca o păpușă de cârpă, încă mai cobora. Bex Lyons striga, plimbându-se înainte și înapoi pe scenă, ridicând brațele în semn de frustrare în timp ce paramedicii își puneau mănuși albe de plastic.

Mii de voci neliniștite s-au ridicat și au răsunat prin toată arena. O femeie strângea la piept două fetițe îmbrăcate în tricouri cu Blair Baker în timp ce le conducea printre scaune, ținându-și haina ridicată pentru a le proteja privirea de scenă.

S-a auzit un zgomot static – sistemul de sonorizare a țiuit –, apoi o voce tunătoare a făcut ca tăcerea să se lase peste mulțime:

— Atenție, vă rugăm! Din cauza unei urgențe medicale neprevăzute, vă rugăm să părăsiți arena în mod calm și în condiții de siguranță! Vă rugăm să urmați instrucțiunile personalului și să folosiți ieșirile cele mai apropiate! Satellite Entertainment își cere scuze pentru neplăcerile create și vă mulțumește pentru cooperare! Vă mulțumim!

Pentru o clipă, liniștea s-a stăpânit peste tot. Cu excepția sunetului sângelui care-i bubuia în cap lui Stevie. Apoi toată lumea a răsuflat în cor – făcând aerul să se contracte, să se strângă în jurul ei. S-a auzit un țipăt. Apoi încă unul. Apoi tot mai multe, răsunând din toate părțile. Stevie voia să-și acopere urechile cu mâinile. Să le spună tuturor să tacă.

Pământul i-a fugit de sub picioare. Fata s-a sprijinit de balustradă. O mână a strâns-o pe a ei. S-a întors, cu corpul greoi, în vreme ce lumea se învârtea în jurul său.

— Stevie? a spus Marnie, cu o expresie întrebătoare și bărbia tremurându-i. Stevie, ce se întâmplă?

Platforma a ajuns la nivelul scenei. Trei paramedici s-au adunat în jurul ei, în jurul lui Blair. Bex, cu mâinile în șolduri, se uita în jos și vorbea cu un bărbat în costum care gesticula frenetic. Un mașinist a adus un paravan și a început să-l desfășoare, dar nu suficient de repede ca să o împiedice pe Stevie să vadă fața surorii sale. Sau cum capul îi căzuse pe spate. Gura deschisă. Ochii sticloși. Sau cum paramedicul a clătinat din cap după ce și-a pus degetele pe gâtul lui Blair.

O fată a țipat:

— Doamne! A murit?! A murit Blair Baker?!

Taci! Taci! Taci!

Marnie s-a agățat de încheietura lui Stevie.

— Ce se petrece? Ce-a spus? De ce-a spus fata aia așa ceva?

Stevie a alungat din minte imaginea surorii sale. Nu voia să creadă.

— Eu… nu știu. Tata… Hai să-l căutăm pe tata!

A luat-o de mână pe mama ei, dar Marnie i-a dat mâna la o parte.

— Stevie! Ce-a spus adineaori despre Blair?!

Stevie a strigat:

— Nu știu!

O minciună – dar nu putea să repete cuvintele.

— Nu se simte bine? O urgență medicală? Ce fel de urgență medicală? a continuat Marnie, strângându-și disperată geanta. Du-mă la Blair! Vreau să-mi văd fiica.

Stevie a apucat-o de mână pe mama și a tras-o spre scări, printre bodyguarzii care conduceau vedetele afară din zona VIP. Trebuia să-l găsească pe tatăl ei; el știa ce e de făcut.

Curând, a ajuns la capătul scărilor. Arena se golea. Unii clătinau din cap cu neîncredere, alții plângeau în hohote. Unii își acopereau gura cu mâinile, alții își luau prietenii în brațe. Toți se grăbeau să plece de acolo cât mai repede cu putință. Și-a scos telefonul și a încercat să o sune pe Bex. Niciun răspuns.

Stevie s-a ridicat pe vârfuri și a zărit indicatorul către culise. A înaintat, strângând mai tare mâna mamei în timp ce se lupta cu mulțimea.

— Trebuie s-o văd pe Blair! a spus Marnie, trăgându-se înapoi. Mă duci s-o văd pe Blair?

Fața lui Blair i-a revenit în fața ochilor. Balta de sânge. Stevie a simțit că i se taie răsuflarea și i se înmoaie picioarele. Nu – trebuia să meargă mai departe! A inspirat adânc.

— Pe aici!

A tras-o pe Marnie înainte, încercând să o protejeze de îmbrânceli și de loviturile mulțimii. A primit o lovitură cu cotul în coaste, apoi încă una. Furia a crescut în ea și a explodat când cineva s-a ciocnit de Marnie.

Stevie s-a întors și a strigat:

— Uită-te pe unde mergi!

Colby nici măcar n-a auzit-o. Fața ei mânjită de rimelul scurs era fixată înspre telefon, prea concentrată să comenteze de la fața locului:

— Aici e haos. Nu știu ce se întâmplă.

Vocea ei a căpătat nuanțe de isterie.

— Voi încerca să vă țin la curent.

Lui Stevie i s-a întors stomacul de dezgust. Colby filma conținut pentru site-ul fan clubului. Apoi fata a dispărut în mulțime, vorbind în continuare în telefon. Sora ei tocmai murise, iar Colby era preocupată să transmită lucrul ăsta în direct.

Pentru că asta se întâmplase, nu? Blair era moartă. Sora ei era moartă.

— Stevie!

O voce a smuls-o din propriile gânduri, aducând-o în prezent.

— Stevie, aici!

Un polițist se îndrepta spre ea. Fața lui era clară într-o mare de figuri șterse.

— Unchiule Jimmy?

Tăria lui Stevie a început să se stingă; a reușit doar să se abțină să izbucnească în lacrimi. A înghițit cu greu și s-a luptat să articuleze câteva cuvinte:

— Mamă, uite, e unchiul Jimmy!

Marnie i-a strâns mâinile.

— Doamne, Jimmy, cred că s-a întâmplat ceva îngrozitor!

— Tocmai am primit un apel. Am venit cât de repede am putut.

Le-a măsurat cu privirea pe Marnie și pe Stevie, evaluându-le starea.

— Ce știm până acum?

Mișcarea din cap a paramedicului, acel mic gest, a prins rădăcini în mintea ei. Dar Stevie nu putea să spună asta. Nu în fața mamei ei.

— Știm doar că a fost o urgență medicală.

El a aprobat din cap. Din privirea lui Stevie, a înțeles că știa mai multe.

— Frank e cu voi?

— Tata s-a dus să afle ce se întâmplă.

Jimmy a oftat și a clătinat din cap.

— Mereu polițist, nu? Haideți să vă duc într-un loc mai retras și să aflu ce se întâmplă!

Le-a condus la o ușă pe care scria „Camera Verde". Stația de emisie-recepție de la șold a prins viață. S-a auzit o voce:

— *Unitatea patruzeci și șase, prezentă la fața locului la incidentul de la stadionul liceului Honeyville. Victima este o femeie de douăzeci de ani, confirmată ca fiind dece…*

Jimmy a închis stația înainte ca vocea să confirme ceea ce Stevie bănuia deja. Dar nu putea să creadă, nu putea să creadă!

Jimmy a deschis ușa, s-a asigurat că totul e-n ordine și a părut mulțumit de ceea ce a văzut.

— Aici! Polițistul Dean va aștepta alături de voi. Mă întorc cât de repede pot.

Stevie s-a strâmbat.

— Cine?

Tânărul polițist care stătea mai departe de ei a făcut un pas în față.

— Dean, s-a prezentat el, dând scurt din cap.

Stevie abia i-a reținut numele. A privit în direcția lui fără să-l vadă cu adevărat: doar niște umeri lați sub o uniformă atent călcată, părul șaten, tuns scurt în părți, mai lung în față, și o figură cu trăsături delicate.

— Du-te și află ce se întâmplă! a spus Marnie, strângându-i mâna lui Jimmy, cu o privire imploratoare. Apoi întoarce-te și spune-mi că fetița mea e bine, da?

Unchiul Jimmy i-a evitat privirea.

— Mă întorc cât de repede pot!

Ușa s-a închis, iar în cameră s-a așternut liniștea. Stevie a rămas acolo, încercând să înțeleagă ceea ce era de neînțeles.

Pereții camerei verzi erau tapetați cu postere cu Blair. Fața ei le zâmbea din toate părțile. Iar limba aia. Era ciudat să aștepte vești despre sora sa în timp ce ea le făcea cu ochiul, le zâmbea și râdea la ele. Atâtea Blair. Dar unde era Blair a ei? Trebuia să fie bine. Paramedicul acela se înșela. Stevie se înșela. Blair nu era moartă. Nu putea să fie moartă. Nu sora ei. Nu Blair a ei. Inima lui Stevie bătea cu putere în piept – respirația îi era întretăiată. Mintea îi era confuză și-și simțea tot trupul un haos. Atât de mult sânge! I-a scăpat un suspin din toți rărunchii.

— Nu! a spus Marnie cu o voce plină de căldură. O să fie bine!

Stevie a dat din cap și s-a adunat, dorindu-și să poată crede asta.

Marnie s-a clătinat, căutând peretele cu mâna.

Stevie a prins-o.

— Ar trebui să te așezi.

— Nu vreau să vorbesc. Nu până nu aud că Blair e bine. Pur și simplu nu sunt în stare să vorbesc.

Stevie a condus-o pe mama către una dintre cele două canapele uriașe, de un roz-aprins, în formă de buze. Marnie s-a așezat cu spatele drept, răsucindu-și încontinuu verigheta. Părea atât de mică, așezată pe acea gură roz gigantică! Era mică, la fel ca Stevie, dar de obicei părea mai înaltă. Probabil din cauza modului în care se purta – cum umplea camera cu prezența ei, împingându-i pe toți în colțuri.

Dar nu și acum.

Canarul strălucitor dispăruse de mult, iar Marnie aștepta, cu fața palidă și ochii ațintiți spre ușă. Era atâta speranță în privirea ei, încât Stevie a trebuit să-și ferească privirea, pentru că ușa aceea urma să se deschidă, iar când avea să o facă, înăuntru avea să intre adevărul care să le distrugă.

Nu. Nu. Nu! Blair nu era moartă. Unchiul Jimmy urma să vină din clipă în clipă și să le spună că Blair e bine.

Stevie s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră. Nu știa ce să facă. Luminile erau prea puternice! În cameră era prea cald! A deschis o cutie de Cola Diet. A lăsat-o pe masă, neatinsă. S-a așezat pe canapea, bătând din picioare. Cunoștea această neliniște. Neliniștea ce venea din faptul că nu știa ce naiba se întâmplă. Simțise aceeași neliniște profundă de mai bine de un an de când dispăruse Mia. O dusese la disperare și dincolo de ea. Până la punctul în care îi vâjâia capul. Stevie începea să se întrebe dacă nu cumva dispărea și ea.

— O să fie bine, a rostit Marnie cu hotărâre, cu ochii încă ațintiți spre ușă. Blair o să fie bine.

Stevie a înghițit în sec. Nu putea să-i răspundă. S-a ridicat. A mai făcut câțiva pași. A început să-și roadă unghiile. S-a oprit când l-a văzut pe polițistul Dean așezat pe canapeaua de vizavi, privind-o cu fața lui solemnă și ochii prea plini de milă. Uitase că era acolo. Un val de iritare a cuprins-o la ideea că era acolo.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și unu, doamnă.

Cu trei ani mai mare decât ea și proaspăt ieșit din școală, așadar. Cum ar fi putut s-o ajute? Arăta ridicol, stând pe acele buze uriașe. Și tocmai îi spusese „doamnă". Totul era ridicol! Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Sunt sigur că domnul comisar-șef Baker se va întoarce foarte curând cu vești, a spus el, aruncând o privire încărcată de speranță spre ușă.

— Vești *bune*, a punctat Marnie. Se va întoarce cu vești bune.

Ofițerul Dean a deschis gura, apoi a închis-o la loc. A inspirat adânc. S-a mulțumit cu un semn de aprobare vag și neconvingător. A părut ușurat când a auzit vocile de afară.

Stevie s-a oprit, iar Marnie s-a tras pe marginea canapelei. Au așteptat ca ușa să se deschidă, ca adevărul să intre, dar când asta nu s-a întâmplat, Marnie s-a uitat la ea și a dat din cap.

Stevie a tras cu greu o gură de aer, s-a ridicat cu mâinile tremurânde, a deschis ușa, apoi a închis-o în urma ei. Afară, l-a găsit pe tatăl ei plângând pe umărul fratelui său. S-a uitat drept în ochii lui Jimmy. Și a știut.

Blair nu mai era!

— Frank, a spus Jimmy în șoaptă, Stevie e aici.

Frank și-a ridicat repede capul. S-a îndreptat – lacrimile i s-au oprit, dar avea ochii încă roșii.

— Să intrăm!

Jimmy l-a condus pe Frank în Camera Verde, iar apoi i-a făcut semn lui Dean să plece. A trecut pe lângă Stevie, iar ea s-a întors cu spatele, neputând suporta să-i vadă privirea plină de milă.

Marnie s-a ridicat, cu o expresie plină de speranță.

— Frank?

Figura lui Frank era împietrită.

— Ei bine, cum se simte? Ce face Blair?

Vocea ei era tăioasă de nerăbdare, o furie născută exclusiv din frică.

Frank a inspirat adânc și a clătinat din cap. La fel cum făcuse paramedicul.

— Nu clătina din cap la mine, Frank Baker! Să nu îndrăznești să clatini din cap!

Marnie l-a arătat cu degetul. L-a lăsat în aer, tremurând.

Frank a făcut un pas spre ea.

— Marnie…

— Nu mă lua cu Marnie! Du-te înapoi acolo și adu-mi fiica!

Pieptul îi tremura, iar degetul acela tremurător arăta acum spre ușă. Stevie voia să țipe la ea să se oprească. Să nu înrăutățească și mai mult lucrurile.

Dar nu voia și ea să țipe la tatăl ei? Să-i spună să se ducă și s-o aducă pe Blair? Să îndrepte lucrurile. Așa cum ar fi trebuit să facă. Mintea îi gonea, tot mai repede, agățându-se de un gând după altul, până când n-a mai putut să suporte. S-a prăbușit într-un

scaun și și-a ascuns fața în palme. A încercat să-și dorească să dispară totul. Dar iată că a auzit din nou vocea mamei ei:

— Frank?

Acesta a închis ochii și a înghițit în sec, apoi a dat iar din cap.

— Spune! a zis Marnie, cu vocea transformată acum într-un murmur grav.

Frank a lăsat capul în jos și a tras cu greu aer în piept. Nu era în stare.

— Spune-o! a strigat Marnie.

Stevie a ridicat capul și a strigat și mai tare:

— A murit!

Marnie s-a întors spre ea cu neîncredere în priviri.

— Blair a murit, mamă.

De data aceasta, Stevie a vorbit mai blând. Vocea ei era distantă, parcă nu era a ei.

— Blair a murit.

Marnie s-a uitat la ea, clipind, de parcă nu putea înțelege niciun cuvânt din ce spunea. Stevie a vrut să o ia de mână, dar Marnie s-a dat înapoi.

— Nu! Nu te las să spui asta!

— Mamă, eu…

Marnie a scos un geamăt profund, gutural, și și-a dus mâna la gură în timp ce se îndoia de mijloc

— Familia asta nu a suferit destul?

Frank a traversat camera din trei pași și și-a tras soția spre el. Ea s-a zbătut, lovindu-l cu pumnii în piept. Frank a rămas nemișcat, încasând loviturile, apoi a ținut-o în brațe în timp ce ea plângea. Și-a odihnit bărbia pe capul ei, cu ochii închiși ca să-și rețină lacrimile. Stevie mai văzuse această scenă – mama ei prăbușindu-se, iar tatăl ei făcând tot posibilul s-o țină pe picioare.

O scenă exact ca asta. După ce murise Mia.

Când dispăruse Mia, Frank și Marnie își pierduseră nepoata, Hal și Annie își pierduseră fiica, iar Stevie se frânsese în mii de

bucăți. Dispariția nepoatei sale o dăduse peste cap, îi întinsese emoțiile dincolo de limită, iar Stevie se destrămase pe dinăuntru. La aproape trei ani distanță, încă mai încerca să pună cap la cap cioburile acelei dureri. Toți încercau. Iar Stevie simțea că se sfărâmă din nou. Nu putea să lase asta să se întâmple. Nu avea de gând s-o lase să se întâmple. Trebuia să se izoleze de durere. Să o împingă adânc în interior. În cazul Miei, mult prea multe întrebări au rămas fără răspuns. Acest lucru nu se putea întâmpla și cu Blair.

S-a întors spre Jimmy, care stătea rezemat de perete, cu mâna la nas.

— Cum? Cum a…?

Stevie s-a uitat la mama ei – îi tremura bărbia; nu putea rosti cuvintele.

Jimmy s-a uitat la ea, strângând din maxilar.

— A fost împușcată, puiule! Îmi pare nespus de rău! Cineva a împușcat-o!

O investigație se transformă în obsesie atunci când sora mai mică a unei vedete pop ucise este hotărâtă să-l descopere pe criminal, indiferent de preț, în acest thriller tensionat și ingenios construit, perfect pentru fanii autoarelor Holly Jackson, Karen M. McManus și Jennifer Lynn Barnes!

Când faimoasa cântăreață Blair Baker este ucisă cu doar câteva momente înaintea mult așteptatului ei concert de revenire, Stevie, mezina familiei, știe că are o singură șansă să dezlege misterul.

Problema este că tânăra a mai trecut prin asta, căutând cu disperare indicii care să dezvăluie cine îi făcuse rău cuiva drag, însă atunci era mai mică, doar un copil. De data aceasta, Stevie nu va lăsa adevărul să-i scape printre degete.

Ceea ce începe ca o căutare a răspunsurilor legate de moartea lui Blair se transformă curând într-o călătorie primejdioasă, care îi dezvăluie partea întunecată a celebrității. Pe neașteptate, Stevie află secrete întunecate periculos de aproape de casă – secrete pe care cineva dorește cu disperare să le țină ascunse. Este Stevie pregătită să înfrunte adevărul, oricât de dureros ar fi?

„Ritmul alert și comparațiile inevitabile cu Taylor Swift îi vor ține cu siguranță aproape pe fanii adolescenți ai acesteia și nu numai."

Booklist

12+

ISBN: 978-630-361-425-0

9 786303 614250

www.edituracorint.ro

#thriller

LEDA EDGE